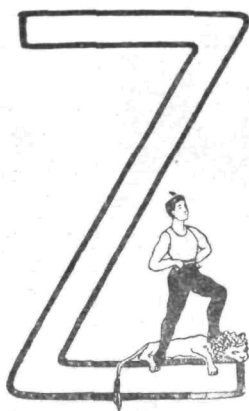

IVO TROŠT:

Čebela in čmrlj.

Basen.

ačetkom jeseni se srečata čebela in čmrlj, oba na potih za vedno redkejšim in manj medenim cvetjem. Lepo rejeni čmrlj — neroden in težak — je komaj telebal od cveta do cveta. Tožil je poleg opravila, da se bliža neizprosna zima, a nima še nič zaloge. Zato se mu mudi za medom. Čebela je pa lahko brenčala od cvetice do cvetice, srkala med in se prešerno pobahala stricu sorodniku, da ima dovolj živeža do pomladi in še dlje.

»Še novi zarod se bo hranil z našim pridelkom.« Tako završi čebela svojo samohvalno pesemco in očita čmrlju: »Pokaj si pa ti poleti požrl vse sproti o slabem vremenu, da nimaš sedaj nič?«

Ta opomnja zgovorne sorodnice pa čmrlju ni bila všeč. Nerodno se zadere: »Sem vsaj požrl, kakor praviš; pa naj bo! Ti se trudiš od zore do mraka, od pomladi do jeseni, a še požreš ne sama; tebi požre človek naposled vse, kar si nabrala. To imaš od svoje priznane in slavljene marljivosti in — nič več.«

»Vendar več kot ti, striček, ne zameri!« se ponosno vzravna čebela in pogleda nasprotnika, ki vpraša neverno: »No, radoveden sem — kaj?«

»Mojo marljivost si je človek postavil v zgled in pregovor, tvojo lenobo in požrešnost pa v zasmeh in svarilo.«

Čmrlj na to ne odgovori ničesar. Nerodno se zaganja mimo pikre sosedu od cveta do cveta in si misli: »Čebela govori resnico, a te usluge ji vendar ne maram priveščiti, da bi ji še pritrtil.«

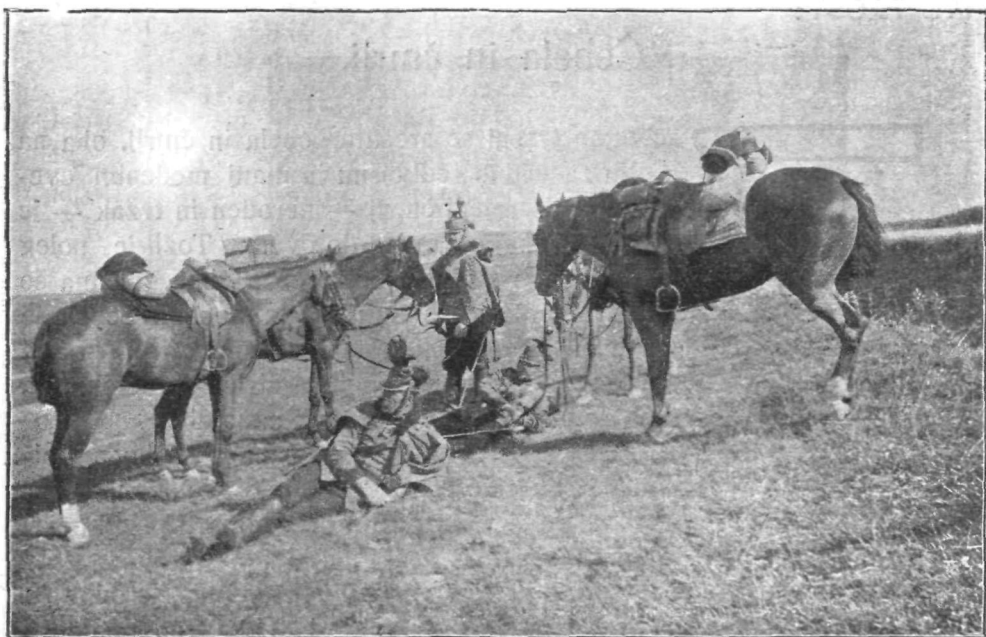
V gozde seli se tišina...

V gozde seli se tišina...
Ni več pevcev, cvetja ni;
listje z drevoja v grobe pada,
ptički so na jug odšli.

In jaz hodim pot samotno
skozi ljubljani svoj gaj
in spominjam se na dneve,
ki jih več ne bo nazaj.

Odbežali so kot ptički —
znanci iz za srečnih let,
zlati so odcveteli časi
kot jesenski pozni cvet...

Borisov.

Straža na bojnom polju

